

МИРА ЛОХВИЦКА

САФО

Превод от руски: Петър Велчев, 2008

chitanka.info

САФО^[0]

Тъмноока и стройна, с черти вдъхновени
и изпълнена с песни божествени пак,
тя стоеше на пустия бряг
и вълна след вълна, сребропенни,
се догонваха в своя луд бяг.

Появи се лек вятър, прохладно полъхващ,
и одеждата нейна раздипляше той...
Долу тътнеше звучен прибой...
Слънчев лъч, в далнините издъхващ,
я погали с копнеж за покой.

Как безбурни над нея блестят висините
и просторът до днес по-красив не е бил...
Но защо е ликът ѝ унил?
Защо веждите ядно са свити
и челото ѝ мрак е покрил?

Не затуй ли, че беше на музи другарка,
днес лъжата любовна тъй страшно горчи...
Седемструнната лира мълчи
и Звездата на Лесбос най-ярка
в нощта взира се с тъжни очи.

И все тъй я люлеят надежди сърдечни,
и все тъй страст измъчва скърбящата гръд
де е чълнът, очакван до смърт?...^[1]
Само глухи вълни, безконечни,

безучастно шумят и шумят...

1889

---

[0] Сафо (Сапфо) — древногръцка поетеса от VI век пр.н.е., живяла на остров Лесбос в Егейско море. Според легендата, била е влюбена в красивия юноша Фаон, но понеже той не отвърнал на любовта ѝ, Сафо се самоубила, хвърляйки се от Левкадийската скала в морето. М. Лохвицка я нарича „на Лесбос звездата най-ярка“ заради нейния чар и зарази знаменитата ѝ любовна поезия.

Самата М. Лохвицка е много популярна в края на XIX век поетеса. В посвещенията, с които се открива книгата на Константин Балмонт „Будем как солнце“ (1903), тя е наречена „художницата на вакхически видения, руската Сафо“. ↑

[1] „Де е чълнът, очакван до смърт“ означава напразния копнеж на Сафо да се появи любимият ѝ Фаон. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.